ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 9ης Φεβρουαρίου 2006 *

Στην υπόθεση C-473/04,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει των άρθρων 68 ΕΚ και 234 ΕΚ, που υπέβαλε το Hof van Cassatie (Βέλγιο) με απόφαση της 22 Οκτωβρίου 2004, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 9 Νοεμβρίου 2004, στο πλαίσιο της δίκης

Plumex

κατά

Young Sports NV,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Rosas, πρόεδρο τμήματος, J. Malenovský (εισηγητή), A. La Pergola, S. von Bahr και A. Borg Barthet, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

γενικός εισαγγελέας: A. Tizzano
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— η Αυστριακή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την C. Pesendorfer,

— η Φινλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την T. Pynnä,

— η Σουηδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την A. Falk,

— η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από την E. O'Neill,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την A.-M. Rouchaud-Joët και τον R. Troosters,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 17ης Νοεμβρίου 2005,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία των άρθρων 4 έως 11 και 14 του κανονισμού (ΕΚ) 1348/2000 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 2000, περί επιδόσεως και κοινοποιήσεως στα κράτη μέλη δικαστικών και εξωδίκων πράξεων σε αστικές ή εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ L 160, σ. 37, στο εξής: κανονισμός).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο της εκδίκασης της αναίρεσης που άσκησε η εταιρία Plumex κατά της απόφασης με την οποία το hof van beroep te Gent απέρριψε ως ασκηθείσα εκπροθέσμως την έφεση που είχε ασκήσει η εταιρία αυτή κατά της πρωτόδικης απόφασης που είχε εκδοθεί επί διαφοράς μεταξύ της ίδιας αυτής εταιρίας και της εταιρίας Young Sports NV.

Το νομικό πλαίσιο

Η κοινοτική νομοθεσία

3 Σύμφωνα με τη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού, η καλή λειτουργία της εσωτερικής αγοράς απαιτεί την καλύτερη και ταχύτερη διαβίβαση μεταξύ των κρατών μελών των δικαστικών και εξώδικων πράξεων προς επίδοση και κοινοποίηση σε αστικές ή εμπορικές υποθέσεις.

4 Ο κανονισμός έχει επομένως ως σκοπό να βελτιώσει την αποτελεσματικότητα και την ταχύτητα των ένδικων διαδικασιών, καθιερώνοντας την αρχή της άμεσης διαβίβασης των δικαστικών και εξώδικων εγγράφων.

5 Ο κανονισμός αυτός ισχύει, σύμφωνα με το άρθρο του 1, παράγραφος 1, σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, οσάκις μια δικαστική ή εξώδικη πράξη πρέπει να διαβιβαστεί από ένα κράτος μέλος σε άλλο προκειμένου να επιδοθεί ή να κοινοποιηθεί.

6 Το κεφάλαιο ΙΙ του κανονισμού περιλαμβάνει τις διατάξεις που προβλέπουν διάφορα μέσα διαβίβασης και επίδοσης ή κοινοποίησης των δικαστικών πράξεων. Το κεφάλαιο αυτό διαιρείται σε δύο τμήματα.

7 Το τμήμα 1 του κεφαλαίου αυτού, το οποίο περιλαμβάνει τα άρθρα 4 έως 11, αφορά τον πρώτο τρόπο διαβίβασης και επίδοσης (στο εξής: υπηρεσιακή επίδοση), κατά τον οποίο η προς επίδοση δικαστική πράξη διαβιβάζεται καταρχάς, απευθείας και το ταχύτερο δυνατό, μεταξύ των υπηρεσιών που ορίζονται από τα κράτη μέλη και που αποκαλούνται «υπηρεσίες διαβίβασης» και «υπηρεσίες παραλαβής». Στη συνέχεια η υπηρεσία παραλαβής επιδίδει ή κοινοποιεί την πράξη ή μεριμνά προς τούτο σύμφωνα είτε με το δίκαιο του κράτους μέλους παραλαβής είτε με τον ειδικό τύπο τον οποίο ζήτησε η υπηρεσία διαβίβασης, εφόσον αυτός δεν αντιβαίνει στο δίκαιο του εν λόγω κράτους μέλους.

8 Κατά το άρθρο 7 του κανονισμού, όλες οι διατυπώσεις που απαιτούνται για την επίδοση ή την κοινοποίηση ολοκληρώνονται το συντομότερο δυνατό.

9 Το τμήμα 2 του κεφαλαίου ΙΙ του κανονισμού προβλέπει «άλλους τρόπους διαβίβασης και επίδοσης ή κοινοποίησης δικαστικών πράξεων», και συγκεκριμένα τη διαβίβαση διά της προξενικής ή διπλωματικής οδού (άρθρο 12), την επίδοση ή κοινοποίηση των πράξεων από διπλωματικούς ή προξενικούς υπαλλήλους (άρθρο 13), την ταχυδρομική επίδοση ή κοινοποίηση (άρθρο 14) και την απευθείας αίτηση επίδοσης ή κοινοποίησης (άρθρο 15).

10 Ειδικότερα, όσον αφορά την ταχυδρομική επίδοση ή κοινοποίηση, το άρθρο 14 του κανονισμού ορίζει τα εξής:

«1. Κάθε κράτος μέλος δύναται να επιδίδει ή να κοινοποιεί δικαστικές πράξεις απευθείας με το ταχυδρομείο σε κατοίκους άλλου κράτους μέλους.

2. Κάθε κράτος μέλος δύναται, κατά το άρθρο 23, παράγραφος 1, να καθορίσει τους όρους υπό τους οποίους μπορεί να δεχθεί την επίδοση ή την κοινοποίηση δικαστικών πράξεων με το ταχυδρομείο.»

11 Από τις ανακοινώσεις των κρατών μελών σύμφωνα με το άρθρο 23 του κανονισμού (ΕΕ 2001, C 151, σ. 4), όπως ιδίως τροποποιήθηκαν με την πρώτη ενημέρωσή τους (ΕΕ 2001, C 202, σ. 10), προκύπτει ότι η Πορτογαλική Δημοκρατία δέχεται τις επιδόσεις και κοινοποιήσεις με το ταχυδρομείο, υπό τον όρο ότι γίνονται με συστημένη επιστολή με απόδειξη παραλαβής και ότι συνοδεύονται από μετάφραση.

Η εθνική νομοθεσία

12 Από το άρθρο 1051 του βελγικού Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας προκύπτει ότι η προθεσμία για την άσκηση έφεσης είναι ένας μήνας από την επίδοση της δικαστικής απόφασης.

13 Σύμφωνα με την ίδια αυτή διάταξη, σε συνδυασμό με το άρθρο 55 του εν λόγω κώδικα, η προθεσμία αυτή παρατείνεται κατά τριάντα ημέρες, όταν το πρόσωπο στο οποίο επιδίδεται η απόφαση δεν κατοικεί ούτε διαμένει ούτε έχει αντίκλητο στο Βέλγιο και διαμένει σε άλλη ευρωπαϊκή χώρα, πλην των όμορων χωρών ή του Ηνωμένου Βασιλείου.

14 Το άρθρο 40, πρώτο εδάφιο, του ίδιου αυτού κώδικα προβλέπει ότι, όσον αφορά αυτούς που δεν έχουν στο Βέλγιο ούτε γνωστή κατοικία ούτε γνωστή διαμονή ούτε γνωστό αντίκλητο, ο δικαστικός επιμελητής αποστέλλει, με συστημένη επιστολή, αντίγραφο της πράξης στο ταχυδρομείο, στην κατοικία ή στη διαμονή τους στην αλλοδαπή και η επίδοση θεωρείται ότι ολοκληρώθηκε με την παράδοση της προς επίδοση πράξης στο ταχυδρομικό κατάστημα έναντι της απόδειξης αποστολής, σύμφωνα με τις τυπικές προϋποθέσεις που προβλέπει το εν λόγω άρθρο.

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

15 Στην Plumex, εταιρία πορτογαλικού δικαίου που εδρεύει στην Πορτογαλία, επιδόθηκε στην έδρα της εντός του κράτους μέλους αυτού η απόφαση που είχε εκδώσει πρωτοβάθμιο βελγικό δικαστήριο σε υπόθεση μεταξύ της εταιρίας αυτής και της εταιρίας Young Sports NV. Η επίδοση αυτή πραγματοποιήθηκε αφενός υπηρεσιακά και αφετέρου ταχυδρομικά.

16 Στις 17 Δεκεμβρίου 2001 η Plumex άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής ενώπιον του hof van beroep. Το δικαστήριο αυτό απέρριψε την έφεση ως ασκηθείσα εκπροθέσμως, με το σκεπτικό ότι η προθεσμία που προβλέπει το άρθρο 1051 του βελγικού Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας για την άσκηση της έφεσης είχε λήξει στις 11 Δεκεμβρίου 2001, καθόσον η προθεσμία αυτή είχε αρχίσει να τρέχει από την ημερομηνία κατά την οποία πραγματοποιήθηκε η πρώτη έγκυρη επίδοση, δηλαδή εν προκειμένω η ταχυδρομική επίδοση.

17 Κατά της απορριπτικής αυτής απόφασης η Plumex άσκησε αναίρεση ενώπιον του Hof van Cassatie, ισχυριζόμενη ότι ο κανονισμός πρέπει να ερμηνευθεί με την έννοια ότι η υπηρεσιακή επίδοση αποτελεί τον κύριο τρόπο επίδοσης, ο οποίος υπερισχύει έναντι της ταχυδρομικής. Επομένως, η προθεσμία έφεσης πρέπει να υπολογιστεί από την ημερομηνία της κύριας αυτής επίδοσης —η οποία πραγματοποιήθηκε μετά την ταχυδρομική επίδοση— αφού η ταχυδρομική επίδοση είναι δευτερεύουσα και μόνο.

18 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Hof van Cassatie αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Αποτελεί η κατά την έννοια των άρθρων 4 έως 11 επίδοση τον κύριο τρόπο επιδόσεως, η δε επίδοση απευθείας με το ταχυδρομείο, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 14, τον δευτερεύοντα τρόπο επιδόσεως, οπότε ο πρώτος τρόπος υπερισχύει του δεύτερου όταν αμφότεροι συντελούνται σύμφωνα με τις νομοθετικές διατάξεις;

2) Σε περίπτωση σωρευτικής επίδοσης μιας πράξης αφενός σύμφωνα με τα άρθρα 4 έως 11 και αφετέρου απευθείας με το ταχυδρομείο σύμφωνα με το άρθρο 14, ερωτάται αν η προθεσμία για την άσκηση έφεσης αρχίζει να τρέχει έναντι του

παραλήπτη της προς επίδοση πράξης κατά την ημερομηνία της επίδοσης που πραγματοποιήθηκε σύμφωνα με τα άρθρα 4 έως 11 και όχι κατά την ημερομηνία της επίδοσης που πραγματοποιήθηκε σύμφωνα με το άρθρο 14.»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου ερωτήματος

19 Με το πρώτο ερώτημα το αιτούν δικαστήριο ερωτά κατ' ουσία αν μεταξύ της υπηρεσιακής επίδοσης και της ταχυδρομικής επίδοσης υπάρχει κάποια ιεράρχηση, με αποτέλεσμα ο πρώτος τρόπος να υπερισχύει του δεύτερου, όταν αμφότερες οι επιδόσεις έχουν πραγματοποιηθεί εγκύρως.

20 Επιβάλλεται ευθύς εξαρχής να τονιστεί ότι από κανένα χωρίο του κανονισμού δεν μπορεί να συναχθεί ότι ο κανονισμός αυτός ιεραρχεί αυτούς τους τρόπους επιδόσεων. Ούτε από τις αιτιολογικές σκέψεις ούτε από τις διατάξεις του συνάγεται ότι κάποιος από τους τρόπους διαβίβασης και επίδοσης, μολονότι χρησιμοποιείται σύμφωνα με τις προϋποθέσεις του κανονισμού, έχει ιεραρχικά κατώτερη ισχύ από την υπηρεσιακή επίδοση.

21 Επιπλέον, από το πνεύμα και τους σκοπούς του κανονισμού προκύπτει ότι ο κανονισμός αυτός αποβλέπει στη διασφάλιση της πραγματοποίησης των επιδόσεων και κοινοποιήσεων των δικαστικών πράξεων, με ταυτόχρονη προστασία των νόμιμων συμφερόντων των αποδεκτών τους. Εφόσον όμως όλοι οι τρόποι επιδόσεων που προβλέπει ο κανονισμός είναι καταρχήν ικανοί να διασφαλίζουν

την προστασία των συμφερόντων αυτών, πρέπει να υπάρχει, δεδομένου του σκοπού αυτού, η δυνατότητα επιλογής του τρόπου που θα χρησιμοποιηθεί, και μάλιστα η δυνατότητα ταυτόχρονης χρησιμοποίησης δύο ή περισσότερων από αυτούς τους τρόπους, αν αποδεικνύεται ότι είναι οι καταλληλότεροι και οι πλέον ενδεδειγμένοι ενόψει των συγκεκριμένων περιστάσεων της υπόθεσης.

22 Κατόπιν των παραπάνω, στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι ο κανονισμός δεν προβλέπει καμία ιεράρχηση μεταξύ της υπηρεσιακής επίδοσης και της ταχυδρομικής επίδοσης και ότι συνεπώς η επίδοση των δικαστικών πράξεων μπορεί να πραγματοποιείται με οποιονδήποτε από τους δύο αυτούς τρόπους ή με αμφότερους.

Επί του δεύτερου ερωτήματος

23 Με το δεύτερο ερώτημα το αιτούν δικαστήριο θέτει κατ' ουσία το ζήτημα ποια ημερομηνία επίδοσης πρέπει να θεωρείται έναντι του αποδέκτη ως ημερομηνία έναρξης της διαδικαστικής προθεσμίας που εξαρτάται από την πραγματοποίηση της επίδοσης, εφόσον έχουν πραγματοποιηθεί αφενός υπηρεσιακή και αφετέρου ταχυδρομική επίδοση.

24 Η Αυστριακή Κυβέρνηση και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, με τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν στο Δικαστήριο, εκφράζουν αμφιβολίες για την αρμοδιότητα του Δικαστηρίου να απαντήσει στο ερώτημα αυτό, καθόσον αφορά μόνο την ερμηνεία του εθνικού δικαίου. Συγκεκριμένα, εφόσον ένα κράτος μέλος επιτρέπει την επίδοση των δικαστικών αποφάσεων με διάφορους τρόπους, η προθεσμία για την άσκηση έφεσης αρχίζει να τρέχει, κατά το βελγικό δίκαιο, καταρχήν από την ημερομηνία της πρώτης έγκυρης επίδοσης. Το χρονικό αυτό σημείο προσδιορίζεται σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους παραλαβής, εν πάση περιπτώσει δε σύμφωνα με το εσωτερικό δίκαιο.

25 Συναφώς, επιβάλλεται να υπενθυμιστεί ότι, δυνάμει πάγιας νομολογίας, στα εθνικά δικαστήρια και μόνο, στην κρίση των οποίων υποβάλλεται η διαφορά και τα οποία πρέπει να αναλαμβάνουν την ευθύνη της απόφασης που πρόκειται να εκδοθεί, εναπόκειται να εκτιμούν, ενόψει των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών κάθε υπόθεσης, τόσο το αν είναι αναγκαία η έκδοση προδικαστικής απόφασης για την έκδοση της δικής τους απόφασης, όσο και τη λυσιτέλεια των ερωτημάτων που υποβάλλουν στο Δικαστήριο. Επομένως, όταν τα υποβαλλόμενα ερωτήματα αφορούν την ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου, το Δικαστήριο είναι καταρχήν υποχρεωμένο να εκδώσει απόφαση (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 13ης Μαρτίου 2001, C-379/98, PreussenElektra, Συλλογή 2001, σ. I-2099, σκέψη 38, και της 22ας Μαΐου 2003, C-18/01, Korhonen κ.λπ., Συλλογή 2003, σ. I-5321, σκέψη 19).

26 Το δεύτερο ερώτημα αφορά πάντως τις σχέσεις μεταξύ των διαφόρων τρόπων επίδοσης τους οποίους προβλέπει ο κανονισμός, επομένως αφορά την ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου.

27 Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να εκδώσει απόφαση.

28 Επί της ουσίας, από την απάντηση στο πρώτο ερώτημα προκύπτει καταρχάς ότι δεν υπάρχει καμία ιεράρχηση μεταξύ υπηρεσιακής επίδοσης και ταχυδρομικής επίδοσης.

29 Στη συνέχεια, επισημαίνεται ότι, για να μην καταστούν κενές περιεχομένου οι διατάξεις του κανονισμού που διέπουν αυτούς τους τρόπους επίδοσης, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη όλα τα νομικά αποτελέσματα που συναρτώνται προς την έγκυρη πραγματοποίηση ενός από τους τρόπους αυτούς, ανεξάρτητα από τη μεταγενέστερη ολοκλήρωση κάποιας άλλης μορφής επίδοσης.

30 Τέλος, πρέπει να τονιστεί ότι ο κανονισμός, σύμφωνα με τη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του, αποσκοπεί στην ταχύτερη διαβίβαση των προς επίδοση και κοινοποίηση δικαστικών πράξεων και επομένως στην ταχύτερη διεξαγωγή των ένδικων διαδικασιών. Αν συνεπώς για τον υπολογισμό μιας διαδικαστικής προθεσμίας λαμβάνεται υπόψη η χρονικά πρώτη από τις επιδόσεις της εν λόγω πράξης, ο αποδέκτης της —τον οποίο αφορά η προθεσμία αυτή— είναι υποχρεωμένος να προβεί νωρίτερα στη διενέργεια ενδεχόμενης διαδικαστικής πράξης, πράγμα που δίδει στο αρμόδιο δικαστήριο τη δυνατότητα να εκδώσει την απόφασή του εντός βραχύτερου χρονικού διαστήματος.

31 Από όλες τις παραπάνω σκέψεις συνάγεται ότι, σε περίπτωση που έχουν πραγματοποιηθεί περισσότερες της μιας επιδόσεις σύμφωνες με τον κανονισμό, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη αυτή που πραγματοποιήθηκε πρώτη. Από κανένα στοιχείο του κανονισμού δεν αναιρείται η δυνατότητα εφαρμογής του συμπεράσματος αυτού στις σχέσεις μεταξύ υπηρεσιακής επίδοσης και ταχυδρομικής επίδοσης. Επομένως, σε περίπτωση που έχουν χρησιμοποιηθεί αμφότεροι οι τρόποι επίδοσης αυτοί, πρέπει, για να προσδιοριστεί έναντι του αποδέκτη το σημείο έναρξης της διαδικαστικής προθεσμίας που εξαρτάται από την πραγματοποίηση της επίδοσης, να θεωρηθεί ως ημερομηνία αναφοράς η ημερομηνία της ταχυδρομικής επίδοσης, εφόσον έχει πραγματοποιηθεί πρώτη.

32 Το συμπέρασμα αυτό δεν θίγει καθόλου τα συμφέροντα του αποδέκτη της δικαστικής πράξης, καθόσον η πρώτη έγκυρη επίδοση του δίδει τη δυνατότητα να λάβει πράγματι γνώση της πράξης αυτής και του παρέχει επαρκή χρόνο για να προβεί ενδεχομένως στη διενέργεια διαδικαστικής πράξης. Το δε γεγονός ότι του επιδίδεται στη συνέχεια η ίδια δικαστική πράξη με άλλο τρόπο δεν αναιρεί το ότι η αρχική επίδοση ανταποκρινόταν ήδη στις προϋποθέσεις αυτές.

33 Στο δεύτερο ερώτημα πρέπει επομένως να δοθεί η απάντηση ότι, σε περίπτωση που έχουν πραγματοποιηθεί αφενός υπηρεσιακή και αφετέρου ταχυδρομική επίδοση, πρέπει, για να προσδιοριστεί έναντι του αποδέκτη το σημείο έναρξης της διαδικαστικής προθεσμίας που εξαρτάται από την πραγματοποίηση της επίδοσης, να θεωρηθεί ως ημερομηνία αναφοράς η ημερομηνία της πρώτης έγκυρης επίδοσης.

Επί των δικαστικών εξόδων

34 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφαίνεται:

1) **Ο κανονισμός (ΕΚ) 1348/2000 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 2000, περί επιδόσεως και κοινοποιήσεως στα κράτη μέλη δικαστικών και εξωδίκων πράξεων σε αστικές ή εμπορικές υποθέσεις, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δεν προβλέπει καμία ιεράρχηση μεταξύ του τρόπου διαβίβασης και επίδοσης που προβλέπεται στα άρθρα 4 έως 11 του κανονισμού αυτού και του τρόπου που προβλέπεται στο άρθρο 14 και ότι συνεπώς η επίδοση των δικαστικών πράξεων μπορεί να πραγματοποιείται με οποιονδήποτε από τους δύο αυτούς τρόπους ή με αμφότερους.**

2) **Ο κανονισμός 1348/2000 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, σε περίπτωση που για τη διαβίβαση ή επίδοση έχουν χρησιμοποιηθεί τόσο ο τρόπος που προβλέπεται στα άρθρα 4 έως 11 του κανονισμού αυτού όσο και ο τρόπος που προβλέπεται στο άρθρο 14, πρέπει, για να προσδιοριστεί έναντι του αποδέκτη το σημείο έναρξης της διαδικαστικής προθεσμίας που εξαρτάται από την πραγματοποίηση της επίδοσης, να θεωρηθεί ως ημερομηνία αναφοράς η ημερομηνία της πρώτης έγκυρης επίδοσης.**

(υπογραφές)